

Stockholm den 31 December 1871.

Min älskade pappa och mamma!

Redan ha vi en vecka sedan julaftonen och jag tycker
den var i går; dagarna gå så fort för oss, att det
endast är de långa grällarna vi hinna sakna er
ni hära. Det blir just icke någon riktigt trefflig
aftonstund här, som vi brukat ha det hemma, ty
medan barnen äro uppe är det så bråkigt och se-
dan de lagt sig kl. 8 ställer tante om thet och
efter det hinnes man icke mycket ty farbror är
mera sömnig af sig. Vi sitta således för det mesta
inne i vår kammare hela grällen och läsa eller
arbeta. Då flyga tankarna hem till vårt älskade,
älskade hem och tårarna komma gerna fram,
fast vi manhaftigt hålla ennot, ty just de stunder-
na känns ensamheten värst när vi komma ihåg
de glada roliga grällarna kring mammans lampor
i mammans kammare, dit alla drogos. ja, ja, om

vi nu blott snart finge bref från er, det är den största glädje vi ha!

Julveckan har gått tyst och stilla, inga julkalase, inga danser, ingen rolighet alls, bara en dag hos Hagströmers och en hos gamla Thams. Jag är säker

om att våra bekännningar komma orörda hem ty vi ha rakt ingen utsigt att komma på någon

bal. Hagströmers ha troligen ingen juldans i år, som de förr brukat ty flickorna äro mycket be-

dräfvade. Elin har mist sin bästa vän, en ung fru Schwan, som helt hastigt dog ett par dagar före

jul. Elin tycks mycket sörja henne. Flickorna voro här tredje dag jul och sågo på våra julkalassers

och bjödo oss dit följande dag. Lednare kom Jenny Bonnier och ville ha oss till dem också dagen derpå,

de skulle ha en liten bjudning, men vi tackade och nekadde naturligtvis. På e. m. kom Bonnier själf

för att bedja oss nödvändigt komma ty magister Lohman (Åstonsbladets redaktör) med fru och dotter

skulle komma och de ville så gerna "göra vår bekantskap", kantänka. Vi lofvade icke utan sade

att det fick bero om Hagströmers släppte oss. Han var bra vänlig och snäll den Bonnier! Men jag

som jag fick till julklapp, och jag är så förvånad i den, det är så vackert jag tyckt så mycket om.

om vi finge se er, de är mycket vacker, jag har varit många gånger!

hade icke lust för två stycken att gå dit för att ses
på af Lohlmans och jag tycker det alltid är tråkigt
för oss två att icke ha någon äldre att trygga oss
till i ett stort sällskap och Toini var äfven medgörlig
och så klädde vi oss bara i våra bruna klädning
dagen derpå och kuskade af med omnibus till slussen
ty det var det värsta klott och smörja man kan tän-
ka sig. Från slussen traskade vi först af till ändan
af Prästlagargatan för att helva på Mathilda Vasa-
stjerns hos Montgomerys, men tänk er vår förbluffelse
när frun mycket snävt tog emot oss och sade att
Mathilda hade flyttat ifrån dem. Vi hade gerna
velat vara på gatan igen ty så tråkigt var det och
vi lagade oss också ganska fort af sedan vi fått
seta att hon bodde hos en släkting, en mamsell
Malm, någonstans på Drottninggatan "hon" minde
ej nummern. Stackars Mathilda, hon hade väl
så ledsamt der att hon icke stod ut, nu har hon
åtminstone den trösten att ingenting behöfva betala.
Jag tycker hon hade kunnat underrätta oss om sin
flyttning, hur skola vi nu få reda på henne?
Derifrån gingo vi till Hagströmers, men der var
ingen annan än Johan, studenten, hemma, de an-
dra voro på en frukost. Han höll oss sällskap från

dom vi ringa tredje dag till, de är mycket desto obehagliga. Jag har varit i många tominuter!

Barnd, nu för denna gång mina öfverlådade. Skulle ni ej vilja oss så som i Haga skänker er!

hemi och jag. Vi äro båda
viktigt. Vi äro båda
Jag och jag. Vi äro båda
ej mina och jag. Vi äro båda
fästerna har jag och jag. Vi äro båda
tack och jag. Vi äro båda
högliga kornen och jag. Vi äro båda
Vill om det. Vi äro båda
han och jag. Vi äro båda
och jag. Vi äro båda
has och jag. Vi äro båda
at och jag. Vi äro båda
om och jag. Vi äro båda
faste och jag. Vi äro båda
att tillaga, därför skänker jag ej mina i korn. Jag, min lilla pojka för denna kornen